

*Για την Άντζι,
το λιμάνι μου*

*Όταν έρθει ο Ιησούς, είπε εκείνη,
θα έρθει γύρω από το βουνό με το τρένο.*

JOSH RITTER, «Wings»

Ο Ι Χ Α Ρ Α Κ Τ Η Ρ Ε Σ

Λούθερ Λόρενς – υπηρέτης, αθλητής
Λίλα Γουότερς Λόρενς – σύζυγος του Λούθερ

Έιντεν «Ντάνι» Κόφλιν – αστυνομικός της Βοστόνης
Τόμας Κόφλιν – αστυνόμος, πατέρας του Ντάνι
Κόνορ Κόφλιν – αδελφός του Ντάνι, βοηθός εισαγγελέα στην κομητεία
Σάφολκ

Τζο Κόφλιν – νεότερος αδελφός του Ντάνι
Έλεν Κόφλιν – μητέρα του Ντάνι
Έντι Μακένα – υπαστυνόμος, νονός του Ντάνι
Νόρα Ο΄Σι – οικιακή βοηθός στην οικογένεια Κόφλιν
Έιβερι Γουάλας – οικιακός βοηθός στην οικογένεια Κόφλιν

Μπέιμπ Ρουθ – παίκτης του μπέιζμπολ στους Μπόστον Ρεντ Σοξ
Στάφι Μακίνις – συμπαίκτης του Ρουθ
Τζόνι Άιγκο – ατζέντης του Ρουθ
Χάρι Φρέιζι – ιδιοκτήτης των Μπόστον Ρεντ Σοξ

Στιβ Κόιλ – συνάδελφος του Ντάνι Κόφλιν στις περιπολίες
Κλοντ Μέσπλιντ – αντιδήμαρχος του Έκτου Δημοτικού Διαμερίσματος
Πάτρικ Ντόνεγκαν – διοικητής του Έκτου Δημοτικού Διαμερίσματος

Αϊζέια & Ιβέτ Γκίντρο – ηγετικά στελέχη του παραρτήματος της ΕΕΠΕ:
Εθνικής Ένωσης για την Πρόοδο των Εγχρώμων στη Βοστόνη (NACCP:
National Association for the Advancement of Colored People)

Γερο-Μπαίρον Τζάκσον – επικεφαλής της Ένωσης Έγχρωμων Γκρουμ, ξενοδοχείο Τάλσα

Ντίκον Σκίνερ Μπρόσιους – γκάνγκστερ, Τάλσα

Ντάντι και Σμόουκ – μπράβοι του Ντίκον Μπρόσιους

Κλάρενς Τζέσαπ «Τζέσι» Τελ – συλλέκτης παράνομων στοιχημάτων, φίλος του Λούθερ, Τάλσα

Κλέιτον Τόουμς – υπηρέτης, φίλος του Λούθερ, Βοστόνη

Κυρία Ντιμάσι – σπιτονοικοκυρά του Ντάνι Κόφλιν

Τέσα Αμπρούτσε – γειτόνισσα του Ντάνι

Φεντερικό Αμπρούτσε – πατέρας της Τέσας

Λούις Φράινα – επικεφαλής της Ένωσης Λετονών Εργατών

Μαρκ Ντέντον – αστυφύλακας της Βοστόνης, συνδικαλιστής

Ρέιμ Φιντς – πράκτορας του FBI

Τζον Χούβερ – δικηγόρος, Υπουργείο Δικαιοσύνης

Σάμιουελ Γκόμπερς – πρόεδρος της Αμερικανικής Εργατικής Ομοσπονδίας

Άντριου Τζ. Πίτερς – δήμαρχος της Βοστόνης

Κάλβιν Κούλιτς – κυβερνήτης της Μασαχουσέτης

Στίβεν Ο'Μίρα – αρχηγός της Αστυνομίας της Βοστόνης μέχρι το Δεκέμβριο του 1918

Έντουιν Άπτον Κέρτις – διάδοχος του Ο'Μίρα ως αρχηγού της Αστυνομίας της Βοστόνης

Μίτσελ Πάλμερ – υπουργός Δικαιοσύνης των ΗΠΑ

Τζέιμς Τζάκσον Στόροου – παράγοντας επιρροής στη Βοστόνη, πρώην πρόεδρος της General Motors

Ο ΜΠΕΙΜΠ ΡΟΥΘ
ΣΤΟ ΟΧΑΪΟ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εξαιτίας των περιορισμών που έθεσε το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας στις μετακινήσεις των επαγγελματικών ομάδων του μπέιζμπολ κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου, η σειρά των τελικών του 1918 έγινε το Σεπτέμβριο και διεξήχθη σε δύο έδρες. Οι Σικάγο Καμπος ήταν γηπεδούχοι στους τρεις πρώτους αγώνες και οι τελευταίοι τέσσερις θα παίζονταν στη Βοστόνη. Στις 7 Σεπτεμβρίου, μετά την ήττα των Καμπος στον τρίτο αγώνα της σειράς, οι δύο ομάδες επιβίβάστηκαν στην κεντρική σιδηροδρομική γραμμή του Μίσιγκαν για το εικοσιεφτάωρο ταξίδι και ο Μπέμπ Ρουθ* μέθυσε και άρχισε να κλέβει καπέλα.

Αρχικά είχαν αναγκαστεί να τον βάλουν στο τρένο με το ζόρι. Μόλις τελείωσε ο αγώνας, είχε πάει σε ένα σπίτι μερικά τετράγωνα ανατολικά της λεωφόρου Γουόμπας, όπου μπορούσε κανείς να παίξει χαρτιά, να πει όσο ήθελε και να βρει γυναίκες και, αν δεν ήταν ο Στάφι Μακίνις, που ήξερε πού να τον βρει, ο Ρουθ θα είχε χάσει το τρένο της επιστροφής.

Στην κατάσταση στην οποία βρισκόταν ξέρασε από το πίσω μέρος του βαγονιού του προσωπικού καθώς το τρένο έβγαινε ξεφυσώντας από τον κεντρικό σταθμό του Ιλινόι, λίγο μετά τις οκτώ το βράδυ, περνώντας από τα σφαγεία. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική από τον καπνό και τη δυσωδία

* Babe Ruth: Τζορτζ Χέρμαν Ρουθ τζούνιορ (1895-1948). Θρύλος του μπέιζμπολ. Έπαιξε επί έικοσι δύο σεζόν σε τρεις διαφορετικές ομάδες (Ρεντ Σοξ Βοστόνης, Γιάνκις Νέας Υόρκης και Μπρέιβς Βοστόνης) από το 1914 μέχρι το 1935. Κατέκτησε εφτά πρωταθλήματα και πολλές διακρίσεις και σημείωσε ρεκόρ στο άθλημα τα οποία δεν έχουν καταρριφθεί ακόμα. (Σ.τ.Μ.)

των σφαγμένων βοδιών και ο Ρουθ δεν έβλεπε ούτε ένα αστέρι στον μαύρο ουρανό. Κατέβασε μια γουλιά από το φλασκι του και ξέπλυνε το στόμα του από τον εμετό κάνοντας γαργάρα με το ουίσκι. Το έφτυσε πάνω από τη σιδερένια κουपाστή και κοίταξε τις κορυφές των κτιρίων του Σικάγο καθώς απομακρυνόταν από αυτό. Όπως συνέβαινε συχνά όταν έφευγε από ένα μέρος με το σώμα του βαρύ από το αλκοόλ, ένιωσε χοντρός και ορφανεμένος.

Ήπιε λίγο ουίσκι ακόμη. Στα είκοσι τρία του είχε καταφέρει τελικά να γίνει ένας από τους πιο επιβλητικούς χίτερς* του πρωταθλήματος. Σε μια χρονιά όπου το σύνολο των home run** σε ολόκληρη την επαγγελματική κατηγορία ήταν ενενήντα οκτώ, ο Ρουθ είχε σκοράρει έντεκα. Κοντά δώδεκα τοις εκατό. Ακόμη και αν κάποιος υπολόγιζε τις τρεις εβδομάδες του Ιουνίου που βρισκόταν εκτός φόρμας, οι πίτσερς*** είχαν αρχίσει να τον αντιμετωπίζουν με σεβασμό. Το ίδιο και οι αντίπαλοι χίτερς, αφού με τις ρίψεις του είχε οδηγήσει τους Σοξ σε δεκατρείς νίκες εκείνη τη σεζόν. Είχε ξεκινήσει επίσης πενήντα εννέα αγώνες στην αριστερή βάση**** και δεκατρείς στην πρώτη.

Δεν μπορούσε όμως να χτυπήσει την μπάλα όταν ο πίτσερ ήταν αριστερόχειρας. Αυτό ήταν το μειονέκτημά του. Μολονότι οι συνθέσεις όλων των ομάδων είχαν απογυμνωθεί, καθώς πολλοί παίκτες είχαν καταταγεί στο στρατό για να πολεμήσουν, ο Ρουθ είχε μια αδυναμία που οι αντίπαλοι προπονητές είχαν αρχίσει να εκμεταλλεύονται.

Γάμα τους.

Απευθύνθηκε στον άνεμο και ήπιε άλλη μια γουλιά από το φλασκι του, δώρο του Χάρι Φρέιζι, του ιδιοκτήτη της ομάδας. Ο Ρουθ είχε εγκαταλείψει

* Hitter: ο παίκτης που αποκρούει την μπάλα με το ρόπαλο. (Σ.τ.Μ.)

** Home Run: όταν ο χίτερ χτυπάει την μπάλα και τη στέλνει εκτός γηπέδου, δίνοντας έτσι την ευκαιρία και το χρόνο σε όλους τους παίκτες της ομάδας του να τρέξουν και να πατήσουν όλες τις βάσεις μέσα στο γήπεδο. (Σ.τ.Μ.)

*** Pitcher: ο παίκτης που πετάει την μπάλα στον χίτερ του αντιπάλου με σκοπό να μην την πετύχει εκείνος με το ρόπαλο. (Σ.τ.Μ.)

**** Base (βάση): υπάρχουν τέσσερις βάσεις – η αρχική (home plate ή home base), η πρώτη, η δεύτερη και η τρίτη – και ο σκοπός των επιτιθέμενων είναι να πατήσουν σε όλες τις βάσεις όσο η μπάλα βρίσκεται στον αέρα από το χτύπημα του χίτερ. (Σ.τ.Μ.)

την ομάδα τον Ιούλιο. Είχε πάει να παίξει στην ομάδα των Ναυπηγείων Τσέστερ στην Πενσιλβάνια, επειδή ο προπονητής Μπάροου τον εκτιμούσε πολύ περισσότερο για τις ρίψεις του παρά για τις επιδόσεις του με το ρόπαλο και ο Ρουθ είχε βαρεθεί να παίζει στη θέση του πίτσερ. Όταν πετάς την μπάλα και ο χίτερ δεν μπορεί να την πετύχει, σε επευφημούν. Όταν χτυπάς ένα home run με το ρόπαλο, όλο το γήπεδο σηκώνεται στον αέρα. Το πρόβλημα με τα Ναυπηγεία Τσέστερ ήταν ότι και εκεί τον προτιμούσαν ως πίτσερ. Όταν ο Φρέιζι τους απείλησε με μήνυση, τα Ναυπηγεία Τσέστερ τον έστειλαν πίσω.

Ο Φρέιζι περίμενε το τρένο στο σταθμό και είχε συνοδέψει τον Ρουθ στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του, μιας Rauch & Lang Electric Opera Coupe. Είχε καστανοκόκκινο χρώμα με μαύρα διακοσμητικά και κάθε φορά που την έβλεπε ο Ρουθ έμεινε έκπληκτος που μπορούσε να δει την αντανάκλασή του στο ατσάλι ό,τι καιρό και να έκανε, οποιαδήποτε ώρα της μέρας. Ρώτησε τον Φρέιζι πόσο του είχε κοστίσει ένα τέτοιο αυτοκίνητο και εκείνος χάιδεψε νωχελικά την γκριζα ταπετσαρία καθώς ο οδηγός έμπαινε στη λεωφόρο Ατλάντικ.

«Περισσότερο από σένα, κύριε Ρουθ», είπε και έδωσε στον Μπέιμπ το φλασκί.

Η αφιέρωση που ήταν χαραγμένη στον κασσίτερο έγραφε:

ΡΟΥΘ, ΤΖ.Χ.
ΤΣΕΣΤΕΡ, ΠΕΝΣΙΛΒΑΝΙΑ
7/1/18-7/7/18

Ο Ρουθ χάιδεψε την αφιέρωση με το δάχτυλο και ήπιε άλλη μια γουλιά. Η γλοιώδης δυσωδία από το αίμα των αγελάδων ανακατεύτηκε με τη μεταλλική μυρωδιά από τις βιομηχανικές κωμοπόλεις και τις βρεγμένες ράγιες του τρένου. *Είμαι ο Μπέιμπ Ρουθ*, ήθελε να φωνάξει, και όταν δεν είμαι μεθυσμένος και μόνος στο πίσω μέρος ενός βαγονιού του προσωπικού, είμαι σημαντικό άτομο. Είμαι ένα γρανάζι στον τροχό, το ξέρω, αλλά ένα γρανάζι στολισμένο με διαμάντια. Το σημαντικότερο γρανάζι. Και μια μέρα...

Ο Ρουθ ύψωσε το φλασκί στην υγεία του Χάρι Φρέιζι και όλων των Χάρι Φρέιζι του κόσμου με μια σειρά από άσεμνους χαρακτηρισμούς και ένα λα-

μπερό χαμόγελο. Ύστερα ήπια μια γουλιά που έφτασε μέχρι τα βλέφαρά του και τα κατέβασε σαν ρολά.

«Τώρα θα κοιμηθώ, γριά πουτάνα», ψιθύρισε στη νύχτα, στις κορυφές των κτιρίων, στη μυρωδιά των σφαγείων. Στα σκοτεινά λιβάδια της κεντροδυτικής Αμερικής που απλώνονταν μπροστά, σε όλες τις γκρίζες βιομηχανικές κωμοπόλεις μέχρι την πλατεία Γκάβερνορ, στον συννεφιασμένο, άναστρο ουρανό.

Μπήκε τρεκλίζοντας στο βαγκόν λι που μοιραζόταν με τον Τζόουνς, τον Σκοτ και τον Μακίνις και, όταν ξύπνησε, στις έξι το πρωί, ακόμα με τα ρούχα του, είχαν φτάσει στο Οχάιο. Έφαγε πρωινό στο εστιατόριο του τρένου και ήπια δύο κανάτες καφέ παρατηρώντας τον καπνό να βγαίνει από τις καμινάδες των χυτηρίων και των χαλυβουργείων πάνω στους μαύρους λόφους. Είχε πονοκέφαλο. Έριξε μερικές σταγόνες από το φλασκί του μέσα στον καφέ και ο πονοκέφαλος σταμάτησε. Έπαιξε χαρτιά με τον Έβερρετ Σκοτ για λίγη ώρα, ώσπου το τρένο έκανε μια μεγάλη στάση στο Σάμερφορντ, άλλη μια βιομηχανική κωμόπολη, και βγήκαν για να ξεμουδιάσουν σε ένα λιβάδι κοντά στο σταθμό. Εκεί άκουσε πρώτη φορά για την απεργία.

Ο Χάρι Χούπερ, ο αρχηγός των Σοξ και δεξιός αμυντικός, και ο Ντέιβ Σιν, ο παίκτης της δεύτερης βάσης, μιλούσαν με τον Λέσλι Μαν, τον αριστερό αμυντικό, και τον Μπιλ Κίλεφερ, τον κάτσερ* των Καμπς. Ο Στάφι Μακίνις είπε ότι και οι τέσσερις μιλούσαν σαν φιλαράκια σε ολόκληρο το ταξίδι.

«Για ποιο πράγμα;» είπε ο Ρουθ, χωρίς να είναι σίγουρος αν τον ένοιαζε.

«Δεν ξέρω», είπε ο Στάφι. «Λες να θέλουν να σκοτώνουν μύγες για κάποιο έπαθλο; Να πουλήσουν παιχνίδια;»

Ο Χούπερ διέσχισε το λιβάδι και τους πλησίασε:

«Κατεβαίνουμε σε απεργία, παιδιά».

«Είσαι μεθυσμένος», είπε ο Μακίνις.

Ο Χούπερ ένευσε αρνητικά:

«Μας γαμάνε, παιδιά».

«Ποιοι;»

«Η Επιτροπή. Ποιος νομίζεις; Ο Χάιντλερ, ο Χέρμαν, ο Τζόνσον. Αυτοί».

* Catcher: ο παίκτης που πιάνει την μπάλα μετά την απόκρουση του χίτερ. (Σ.τ.Μ.)

Ο Στάφι Μακίνις έστριψε ένα τσιγάρο και το έγλειψε απαλά διπλώνοντας τις άκρες:

«Πώς μας γαμάνε δηλαδή;»

Ο Στάφι άναψε το τσιγάρο του και ο Ρουθ ήπιε μια γουλιά από το φλασκί του και κοίταξε προς την άλλη άκρη του λιβαδιού, όπου μια μικρή συστάδα δέντρων απλωνόταν κάτω από τον γαλανό ουρανό.

«Άλλαξαν τη διανομή από τα εισιτήρια των τελικών. Το ποσοστό των εισιτηρίων. Το έκαναν τον περασμένο χειμώνα, αλλά μας το είπαν τώρα».

«Για περίμενε», είπε ο Μακίνις. «Παίρνουμε το εξήντα τοις εκατό των εισιτηρίων από τους τέσσερις πρώτους αγώνες».

Ο Χάρι Χούπερ κούνησε το κεφάλι του και ο Ρουθ άρχισε να χάνει το ενδιαφέρον του. Παρατήρησε τα τηλεγραφικά καλώδια που απλώνονταν κατά μήκος του λιβαδιού και αναρωτήθηκε αν μπορούσες να ακούσεις το βουητό τους αν πλησίαζες αρκετά. Εισιτήρια, διανομή. Εκείνος ήθελε άλλο ένα πιάτο αυγά, λίγο ακόμη μπέικον.

«*Παίρναμε* εξήντα τοις εκατό», είπε ο Χάρι. «Τώρα παίρνουμε πενήντα πέντε. Οι θεατές έχουν μειωθεί. Ο πόλεμος, ξέρεις. Και είναι πατριωτικό καθήκον μας να παίρνουμε πέντε τοις εκατό λιγότερα».

Ο Μακίνις ανασήκωσε τους ώμους του:

«Τότε είναι...»

«Ύστερα εκχωρούμε το σαράντα τοις εκατό από αυτά στο Κλίβελαντ, στην Ουάσινγκτον και στο Σικάγο».

«Γιατί;» ρώτησε ο Στάφι. «Επειδή τους νικήσαμε και τους στείλαμε στη δεύτερη, στην τρίτη και στην τέταρτη θέση;»

«Ύστερα, άλλο ένα δέκα τοις εκατό πάει σε φιλανθρωπίες για τον πόλεμο. Καταλαβαίνεις τώρα;»

Ο Στάφι συνοφρυώθηκε. Φαινόταν έτοιμος να κλοτοήσει κάποιον, κάποιον μικρόσωμο ώστε να μπορεί να τα καταφέρει.

Ο Μπέμπ πέταξε το καπέλο του στον αέρα και το έπιασε πίσω από την πλάτη του. Σήκωσε μια πέτρα και την πέταξε ψηλά στον ουρανό. Ύστερα πέταξε πάλι το καπέλο του.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε.

Ο Χούπερ τον κοίταξε:

«Ποια θα πάνε καλά;»

«Όλα», ξαναείπε ο Μπέμιπ. «Θα τα πάρουμε πίσω».

«Πώς, Γκιτζ; Μπορείς να μου πεις; Πώς;» ρώτησε ο Στάφι.

«Με κάποιο τρόπο».

Ο πονοκέφαλος του Μπέμιπ επανήλθε. Η κουβέντα για το χρήμα τού έφερνε πονοκέφαλο. Ο κόσμος ολόκληρος του έφερνε πονοκέφαλο – οι μπολοσεβίκοι που ανέτρεπαν τον τσάρο, ο κάιζερ που καταπατούσε την Ευρώπη, οι αναρχικοί που έριχναν βόμβες στους δρόμους της ίδιας της χώρας, που ανατίναζαν παρελάσεις και γραμματοκιβώτια. Ο λαός ήταν θυμωμένος, ο λαός φώναζε, ο λαός πέθαινε στα χαρακώματα και στις πορείες έξω από τα εργοστάσια. Και όλα είχαν να κάνουν με το χρήμα. Αυτό καταλάβαινε ο Μπέμιπ. Μόνο που σιχαινόταν να σκέφτεται το χρήμα. Του άρεσε βέβαια, του άρεσε μια χαρά, και ήξερε ότι έβγαζε πολλά, και στο μέλλον ακόμη περισσότερα. Του άρεσε το καινούργιο μοτοποδήλατό του, του άρεσε να αγοράζει καλά πούρα, να μένει σε πολυτελή δωμάτια με βαριές κουρτίνες και να κερνάει γύρες στο μπαρ. Σιχαινόταν όμως να σκέφτεται το χρήμα ή να μιλάει γ' αυτό. Το μόνο που ήθελε ήταν να φτάσει στη Βοστώνη. Ήθελε να χτυπήσει την μπάλα με το ρόπαλό του και να βγει να το γλεντήσει. Η πλατεία Γκάβερνορ ήταν γεμάτη μπουρδέλα και καλά σαλούν. Ερχόταν ο χειμώνας, ήθελε να το απολαύσει όσο μπορούσε πριν αρχίσουν τα χιόνια, το κρύο. Πριν κολλήσει στο Σάντμπερι με την Έλεν και τη μυρωδιά των αλόγων.

Χτύπησε τον Χάρι στον ώμο και επανέλαβε την εκτίμησή του:

«Με κάποιο τρόπο όλα θα πάνε καλά. Θα δεις».

Ο Χάρι κοίταξε τον ώμο του. Κοίταξε το λιβάδι. Γύρισε και κοίταξε τον Ρουθ. Εκείνος χαμογέλασε.

«Κάτσε φρόνιμος σαν καλό παιδί», του είπε ο Χάρι Χούπερ, «και άσε τη συζήτηση για τους μεγάλους».

Ύστερα του γύρισε την πλάτη. Φορούσε ένα ψαθάκι σηκωμένο ελαφρά πάνω από το μέτωπό του. Ο Ρουθ μισούσε αυτά τα καπέλα, το πρόσωπό του ήταν πολύ στρογγυλό γ' αυτά, πολύ γεμάτο. Τον έκαναν να φαίνεται σαν παιδί που ντύνεται για να φανεί μεγάλος. Φαντάστηκε τον εαυτό του να βγάζει το καπέλο από το κεφάλι του Χάρι και να το πετάει στην οροφή του τρένου.

Ο συμπαίκτης του περπάτησε προς το λιβάδι με το κεφάλι σκυφτό, οδηγώντας τον Στάφι Μακίνις από τον αγκώνα.

Ο Μπέμπι σήκωσε μια πέτρα, σημάδεψε το πίσω μέρος του καλοκαιρινού σακακιού του Χάρι Χούπερ και φαντάστηκε το γάντι ενός κάτσερ σε εκείνο το σημείο, φαντάστηκε τον ήχο της πέτρας, μιας μυτερής πέτρας που χτυπούσε μια μυτερή σπονδυλική στήλη. Εκείνη τη στιγμή άκουσε έναν κοφτό ήχο που αντικατέστησε τον ήχο στο μυαλό του, έναν μακρινό ξερό κρότο σαν ξύλο που σπάζει στο τζάκι. Κοίταξε ανατολικά, στην άκρη του λιβαδιού, όπου βρισκόταν η μικρή συστάδα δέντρων. Άκουσε το τρένο να σφυρίζει απαλά πίσω του και σκόρπιες φωνές από τους παίκτες μαζί με το θρόισμα του χορταριού στο λιβάδι. Δύο μηχανικοί περπατούσαν πίσω του μιλώντας για μια σπασμένη φλάντζα που θα έπαιρνε δύο, ίσως και τρεις ώρες να την επισκευάσουν. *Δύο ώρες σ' αυτή τη σκατότρυπα;* σκέφτηκε. Ύστερα άκουσε πάλι τον κρότο – μακρινό και ξερό – και κατάλαβε ότι πίσω από εκείνα τα δέντρα κάποιος έπαιξε μπέιζμπολ.

Διέσχισε το λιβάδι μόνος και απαρατήρητος και άκουσε τους ήχους του αγώνα πιο κοντινούς – τα τραγουδιστά γιουχαΐσματα, το σκληρό σύρισιμο των ποδιών που κυνηγούσαν την μπάλα στο χορτάρι, τον υγρό γδούπο της μπάλας τη στιγμή που την έπιανε το γάντι του αμυντικού και τελείωνε τη φάση. Διέσχισε τη συστάδα των δέντρων και έβγαλε το παλτό του. Έκανε ζέστη. Όταν βγήκε από το δασύλλιο, οι ομάδες άλλαζαν πλευρές και οι άντρες της μιας έτρεχαν προς το χωμάτινο σημείο της πρώτης βάσης ενώ οι αντίπαλοι έφευγαν από την τρίτη.

Οι άντρες ήταν έγχρωμοι.

Σταμάτησε εκεί που βρισκόταν και ένευσε στον κεντρικό παίκτη, που έτρεχε για να πάρει τη θέση του μερικά μέτρα μακρύτερα από εκείνον. Ο παίκτης απάντησε με ένα ευγενικό νεύμα και κοίταξε το δασύλλιο για να δει αν θα έβγαιναν από μέσα και άλλοι λευκοί. Ύστερα γύρισε την πλάτη στον Μπέμπι, έσκυψε και ακούμπησε το γυμνό χέρι του και το χέρι με το γάντι στα γόνατά του. Ήταν ένα μεγαλόσωμο αγόρι με φαρδιούς ώμους, όπως του Μπέμπι, αλλά πιο λεπτή μέση, ή – ο Μπέμπι έπρεπε να το παραδεχτεί –, πιο στενό κώλο.

Ο πίτσερ δεν έχασε χρόνο. Δεν χρειάστηκε να ανεμίσει σχεδόν καθόλου το χέρι του, τα αναθεματισμένα μπράτσα του ήταν πολύ μακριά. Πέταξε την μπάλα με το δεξί, σαν να έριχνε πέτρα με σφεντόνα για να διασχίσει ολόκληρο ωκεανό, και ο Μπέμπι κατάλαβε ακόμη και από εκεί ότι η μπάλα

θα διέσχιζε τη βάση σαν κανονιά. Ο χίτερ έριξε ένα καλό, καθαρό χτύπημα, αλλά, και πάλι, αστόχησε για καμιά δεκαπενταριά εκατοστά.

Πέτυχε ωστόσο τη δεύτερη μπαλιά, τη χτύπησε γερά, με έναν κρότο τόσο δυνατό που δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από ραγισμένο ρόπαλο, και η μπαλά εκτοξεύτηκε κατευθείαν προς το μέρος του και πέταξε νωχελικά προς τον γαλάζιο ουρανό σαν πάπια που αποφάσισε να κολυμπήσει ύπτιο. Ο κεντρικός αμυντικός κούνησε το ένα πόδι, άνοιξε το γάντι και η μπαλά προσγειώθηκε εκεί σαν να έπεφτε για να ξεκουραστεί μέσα στην καρδιά του δέρματος.

Ο Ρουθ δεν είχε πάει ποτέ σε οφθαλμίατρο για να ελέγξει την όρασή του. Δεν ήθελε. Από μικρός μπορούσε να διαβάζει τα ονόματα των οδών, ακόμη και εκείνα που ήταν γραμμένα στις γωνίες των κτιρίων, από απόσταση πολύ μεγαλύτερη από οποιονδήποτε άλλο. Μπορούσε να διακρίνει την υφή των φτερών ενός γερακιού που κυνηγούσε τη λεία του και πήγαινε σαν σφαίρα εκατό μέτρα πάνω από το έδαφος. Οι μπάλες τού φαίνονταν χοντρές και αργοκίνητες. Όταν πετούσε την μπαλά, το γάντι του κάτσερ τού φαινόταν σαν μαξιλάρι ξενοδοχείου.

Έτσι, μπορούσε να διακρίνει από μακριά ότι το πρόσωπο του επόμενου χίτερ ήταν σημαδεμένο. Ήταν ένας μικροκαμωμένος τύπος, σαν οδοντογλυφίδα, αλλά σίγουρα είχε κάτι στη μούρη του, κόκκινα σημάδια ή ουλές πάνω στο καφετί σαν караμέλα δέρμα του. Ήταν γεμάτος ενέργεια και χοροπηδούσε πάνω στη βάση του σαν σκύλος κυνοδρομίας, σαν να προσπαθούσε να συγκρατηθεί για να μη δραπετεύσει από το ίδιο του το δέρμα. Όταν πέτυχε την μπαλά ύστερα από δύο αποτυχημένες προσπάθειες, ο Ρουθ κατάλαβε ότι εκείνος ο νέγρος θα έφτανε μακριά, αλλά ούτε ο ίδιος ήταν προετοιμασμένος για το πόσο γρήγορα.

Η μπαλά δεν είχε φτάσει ακόμα στα πόδια του δεξιού αμυντικού – ο Ρουθ ήξερε από την αρχή ότι θα την έχανε – και ο μικρόσωμος μαύρος είχε φτάσει ήδη στην πρώτη βάση. Όταν η μπαλά έπεσε στο γρασίδι, ο δεξιός αμυντικός την έπιασε με γυμνό χέρι, έκανε μια προσποίηση με τα πόδια, την πέταξε γρήγορα λες και την είχε τσακώσει να κοιμάται με την κόρη του και, πριν προλάβεις να ανοιγοκλείσεις τα μάτια, η μπαλά βρισκόταν στο γάντι τού αμυντικού της δεύτερης βάσης. Ο ταχύτατος μαύρος όμως στεκόταν ήδη στη δεύτερη βάση. Στητός. Χωρίς να γλιστρήσει, χωρίς να βουτήξει. Είχε φτάσει